

Dnia 21.II.49

Ministerstwo Oświaty

Nr 279/49

Uzasadnienie planu rozbudowy prac Państwowego Instytutu Pedago-
giki Specjalnej (1950 - 1955 r.).

Instytut winien być szkołą wyższą, instytucją badawczo-nau-
kową oraz organem opiniodawczym i doradczym Ministerstwa Oświa-
ty w zakresie pedagogiki Specjalnej.

Kształcenie na poziomie wyższym kandydatów na nauczycieli
szkół specjalnych winno trwać 3 lata.

Pierwszy rok studia teoretyczne (wykłady, seminaria, ćwiczenia)
i kierowana praktyka pedagogiczna.

Drugi rok - praktyka w szkołach i zakładach specjalnych w cha-
rakterze czynnych niewykwalifikowanych jeszcze nauczycieli, gro-
madzenie materiału do pracy dyplomowej.

Trzeci rok studia teoretyczne w Instytucie i opracowanie roz-
prawy dyplomowej. Obrona tej pracy przez słuchacza odbywa się
w końcu trzeciego roku studiów.

Wobec rozwoju szkolnictwa specjalnego w najbliższych la-
tach rocznie potrzeba będzie 100 nowych nauczycieli szkół spe-
cjalnych. Wobec tego należy powiększyć ilość studiujących nau-
czycieli do 100 (100 ulopów płatnych).

Wobec zupełnego braku wykwalifikowanych wychowawców do przed-
szkoli i zakładów specjalnych należy równoległe z kursem nau-
czycieli prowadzić roczny kurs dla wychowawców zakładów specjal-
nych (z działem wychowawców specjalnych przedszkoli). Kurs
taki winien obejmować przynajmniej 60 osób (po rocznej prak-
tyce w zakładach specjalnych).

Prócz tego w dziale kształcenia Instytut winien prowa-

dzić: Kursy dokształcające dla kierowników zakładów specjalnych, Kursy dokształcające dla czynnych i kwalifikowanych kierowników i nauczycieli wszystkich typów szkół specjalnych.

Kursy związane z pracami Ośrodka Metodycznego np. kurs świetlicowy, kurs przysposobienia zawodowego, kurs metodyczny wychowania fizycznego itp.

Kurs dla wizytatorów informujący o najnowszej literaturze przedmiotu, o nasuwających się wyraźnie potrzebie reformy w dziedzinie organizacji i metod nauczania.

Instytut prowadzi cykle wykładów związane z pracami Ośrodka - metodycznego i wydawnictwa naukowe oraz popularne z zakresu pedagogiki specjalnej.

Wszystkie te prace są wynikiem prac naukowo-badawczych Instytutu. Warsztatami prac naukowo-badawczych jest Muzeum Szkolnictwa Specjalnego z Ośrodkiem Metodycznym oraz Laboratorium Psychologiczne i wszystkie Poradnie Instytutu. W każdym dziale szkolnictwa specjalnego jest Komisja Naukowa czuwająca nad jego rozwojem i nad rozwojem Muzeum i Ośrodka Metodycznego w tym właśnie dziale pracy. Komisja czuwa również nad gromadzeniem dokumentów naukowych oraz doskonaleniem form organizacyjnych i metod wychowania i nauczania.

Na czele każdej Komisji stoi etatowy pracownik Instytutu.

W Laboratorium Psychologicznym należy rozwinąć pracę opieki psychologicznej nad dzieckiem specjalnym w szkole oraz nad poradnictwem zawodowym młodzieży anormalnej. Badania dziecka uzupełnić wywiadem społecznym.

Wielki napływ chorych do Poradni Ortofonicznej zmusza wobec wagi społecznej tego zagadnienia, do rozszerzania prac poradnianych i leczniczych w dziedzinie wad wymowy i dążenia do zorganizowania przy Instytucie Centralnego Ośrodka leczenia wad wymowy i przygotowania przyszłych pracowników w tej dziedzinie.

Wobec tego konieczne jest przy Poradni Ortofonicznej zorganizowanie Pracowni Fonetycznej.

Tak się przedstawia plan rozbudowy pracy Instytutu w najbliższym 6-leciu.

Plan ten może być zrealizowany całkowicie w zależności od:

- 1) zwiększenia liczby etatowych pracowników Instytutu
- 2) przyznania Instytutowi odpowiedniego budżetu na prace naukowe-badawcze i wydawnictwa oraz podniesienie norm uposażenia prelegentów Instytutu,
- 3) zwiększenia etatów w administracji Instytutu,
- 4) rozbudowy lokalu Instytutu.

DYREKTOR INSTYTUTU

(Dr M. Grzegorzewska)

Jeżeli projekt ustawy o przymusie kształcenia dzieci niewidz. głuch. um. niedor. mor. zan. kalekich i przewlekle chorych wejdzie w życie od 1950 r. i pociągnie za sobą konieczność zwiększenia liczby kwalifik. naucz. i wychowaw. szkół spec. to w konsekwencji jednocześnie należy już przewidzieć szybką rozbudowę Instytutu przystosowanego do potrzeb rozwijającej się sieci szkolnej.

M. Grzegorzewska